

GODFRIED
BOMANS

De vijvervrouw
& andere
sprookjes

ILLUSTRATIES WILLEMEN MIN

• BOEKERIJ •

De vijvervrouw

Als het vrijdag is en volle maan, dan moet je oppassen. Dan **A**ls de wereld behekst. Wie in die nacht bij een vijver komt, die ziet de vijvervrouw. Zij komt stil naar boven, zonder dat er een rimpel het water beweegt. Zij zegt niets en kijkt met haar ijskoude ogen je aan. Dan wenkt zij met haar witte hand en je gaat het water in, of je wilt of niet. Er is niemand die je helpen kan. Het water sluit zich boven je hoofd en wat er dan met je gebeurt, dat weet geen sterveling.

Nu leefden er eens een koning en een koningin en die hadden maar één kind. Dat was de prins. De prins was erg verwend. Toen hij nog in de wieg lag, kreeg hij al een gouden rammelaraar. Hij at van een gouden bordje en hij dronk uit een gouden bekertje. Al zijn speelgoed was van goud en het werd steeds moeilijker om hem iets te geven wat hij al niet had. En toen hij achttien jaar werd, had hij alles wat hij maar bedenken kon en het was allemaal van zuiver goud. Maar hij was toch jarig en er moest hem iets gegeven worden. De prins stond bij het raam, toen zijn ooms en tantes binnenkwamen. Zij hadden

ieder een cadeautje in de hand, maar ze waren erg verlegen, want ze begrepen wel dat de prins het al had. De prins wikkelde het papiertje eraf en geeuwde. 'Dat heb ik al,' zei hij telkens en gooide het cadeautje het raam uit. Beneden op straat stonden de arme kinderen uit het land. Die vingen de cadeautjes op en holden er hard mee naar huis, want ze konden het best gebruiken.

Er stond daar ook een meisje, dat veel van de prins hield. Ze dorst het niet te zeggen, want ze was heel arm, maar daarom hield ze nog wel van hem. Ze ving een gouden viool op en stopte die stilletjes in haar schort. Maar ze ging niet naar huis. Ze bleef wachten in de dwarrelende sneeuw. Alle kinderen waren al weggegaan, omdat ze dachten dat er niets meer kwam, maar het meisje bleef staan. Het begon al te schemeren, toen ze een gouden bekertje ving. Ze stopte het in haar schort, maar nog ging ze niet naar huis. Ze bleef wachten in het donker en keek zwijgend naar boven. Het was bitter koud en ze zag de prins staan aan het raam in de rode weerschijn van een brandend vuur. Kijk, daar kreeg hij weer een pakje. Geeuwend wikkelde hij het papier eraf en het volgend ogenblik vloog er een gouden dolk naar beneden. Het meisje ving die op en stopte hem stilletjes in haar schort. Toen pas keerde ze zich om en ging langzaam naar huis.

Juist op dat ogenblik keek de prins uit het raam en zag het meisje gaan. Achter haar rug liep een spoor van rode bloeddruppels door de witte sneeuw, want zij had zich gewond aan het scherpe mes, maar zij wist het niet. De prins boog zich naar buiten en riep:

*‘Zeg, meisje, blij eens staan!
Heb ik je pijn gedaan?’*

Het meisje keerde zich snel om en antwoordde:

*‘Meer dan je weet
deed je mij leed.’*

De prins vergat haar spoedig, want er kwamen weer nieuwe bezoekers binnen en hij hoopte nu werkelijk iets te krijgen wat hij nog niet bezat. Maar hij had alles al en hij gaapte zo, dat de tranen hem in de ogen sprongen.

‘Wat is het toch vervelend als je alles al hebt,’ sprak hij verdrietig, ‘ik geloof werkelijk dat ik maar naar bed ga.’

En hij zou dat ook gedaan hebben, als er niet vlak voor middernacht een oude tante was binnengekomen. Deze tante heette prinses Robbelvink. Prinses Robbelvink had een lange spitse neus, waar altijd een druppel aan hing en een vreemde, donkere stem. Zij woonde in een afgelegen paleis, waar zij niemand ooit opendeed, omdat er niemand ooit kwam.

‘Zo, jongenlief,’ bromde ze, ‘heb je veel cadeautjes gehad?’

‘Ja,’ zei de prins, ‘maar ik heb ze allemaal het raam uit gegooid. Hebt u iets wat ik nog niet heb?’

‘Ik geloof het wel,’ antwoordde de oude tante, ‘hier is het.’ En zij gaf hem een groot, zwart boek dat in spinrag gewikkeld was.

‘Bah,’ zei de prins, ‘is dat alles?’ en hij liep al naar het raam om het boek naar buiten te gooien.

‘Niet zo vlug!’ waarschuwde de oude tante, ‘het is een toverboek. Je kunt het zo gek niet bedenken, of het staat erin.’

Nu werd de prins nieuwsgierig. Hij bedankte niet eens, maar liep snel naar zijn slaapkamer en begon te lezen. De oude tovertante had gelijk. Je kon het zo gek niet bedenken, of het stond erin. Eerst kwamen er spreuken om al het servies in zilver te veranderen. Die sloeg de prins over, want dat was al jaren geleden gebeurd. Toen kwamen er vijf bladzijden om alle kopjes en schoteltjes van goud te maken. Die bladerde de prins ook vlug door, want gouden kopjes en schoteltjes had hij al op zijn vorige verjaardag gekregen. Toen kwamen de spreuken om uit niets een gebraden hertenbout te toveren en hoe je uit twee halfverbrande lucifers een gestoofde haas kon maken die smolt op je tong. Ook dit sloeg de prins over, want dat had hij allang gegeten. Toen las hij dat je onder paddenstoelen diamanten kon vinden, als er een regenboog aan de hemel stond, en hoe je hagelstenen in parels kon veranderen, als je maar stil bleef staan en aan niets anders dacht.

De prins bladerde verder en verder, maar hoe hij ook bladerde, hij kon niets vinden wat hij al niet had. En reeds wilde hij het boek uit het raam gooien, toen hij aan een bladzijde kwam die aan twee hoeken met lijm was dichtgeplakt. De oude tante had er met grote letters op geschreven: ‘Gevaarlijk! Niet openmaken!’ want ze wist wel dat de prins het dan juist zou doen. En dat was ook zo. De prins scheurde de bladzijde open en las van de vijvervrouw.

‘Vrijdag en volle maan,’ sprak hij, ‘die vrouw wil ik wel eens zien, want dat is het enige, wat ik nog niet heb meegemaakt.’

Hij keek naar buiten en zag dat de maan vol aan de hemel stond. Toen riep hij zijn kamerdienaar en vroeg wat voor een dag het was.

‘Vrijdag, Hoogheid,’ antwoordde de man, ‘en morgen is het zaterdag.’

De prins gaf hem een gulden, omdat hij nog iets meer wist dan hem gevraagd was en trok zijn hermelijnen mantel aan. Toen hij buiten stond, had het opgehouden met sneeuwen. Het was een koude, heldere nacht en de sterren stonden stil aan de hemel. De prins keek nieuwsgierig om zich heen. De hele wereld was wit en alle wegen waren dichtgesneeuwd. En omdat hij niet wist waarheen hij gaan moest, volgde hij de rode bloeddruppels, tot hij kwam aan het huis van het meisje. Ze stond voor het raam van haar kamertje en hield een kaars in de hand.

‘Mag ik bij je slapen in je warme bed?’ vroeg de prins.

‘Dat moet ik mijn vader vragen,’ antwoordde het meisje, ‘en die durf ik niet wakker te maken.’

‘Maar ik heb het zo koud,’ zei de prins.

‘Dat is niet voldoende,’ sprak het meisje, ‘je moet ook echt van me houden.’

‘Goed,’ zei de prins, ‘ik houd van je.’

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Dat is niet voldoende,’ sprak ze weer, ‘je moet het ook bewijzen.’

‘Hoe moet ik dat doen?’ vroeg de prins.

‘Je moet niet naar de vijvervrouw gaan,’ zei het meisje, ‘en als je dat belooft, dan doe ik na een uur de deur voor je open.’

‘Goed,’ zei de prins, ‘dat beloof ik’, want hij vond het meisje werkelijk heel aardig. Maar echt van haar houden, dat deed hij

DE VIJVERVROUW

nog niet, want niemand had hem dat geleerd.

‘Een uur is lang,’ waarschuwde het meisje, ‘is je liefde hier-
tegen bestand?’

‘O jawel,’ antwoordde de prins, ‘dat zal ik je bewijzen.’

‘We zullen zien,’ zei het meisje, ‘maar ik geloof het niet.’

En dat kwam ook uit, want na een kwartier kreeg de prins
het zo koud, dat hij het niet langer verdragen kon.

‘Ik ga terug,’ sprak hij bij zichzelf, ‘ik houd het niet meer uit
en morgen zien we wel verder.’

Nu dacht hij dat hij het spoor gemakkelijk terug kon vinden,
maar daarin vergiste hij zich. Want intussen was er weer sneeuw
gevallen, die de rode bloeddruppeltjes had toegedekt en er was

niets meer van te zien. Uur na uur dwaalde de prins door de witte sneeuw en hij kreeg vreselijk spijt dat hij niet even gewacht had, maar ja, nu was het te laat. Hij riep de namen van zijn kamerlakei en van zijn koetsier en van al zijn bedienden, maar die lagen allemaal allang in bed en wisten van niets. Hij riep ook de namen van zijn vader en moeder en van alle tantes die hij maar bedenken kon, maar ook die hoorden hem niet.

En eindelijk kreeg de prins het zo koud, dat hij nauwelijks meer lopen kon. Zijn handen waren bevroren en hij voelde dat een diepe slaap hem langzaam overmande. De prins wist wel dat hij dan nooit meer wakker zou worden en sperde zijn ogen wijd open. En opeens zag hij een grote, rimpelloze vijver. De maan spiegelde in het doodstille water en juist in het midden daarvan kwam langzaam het hoofd van een vrouw naar boven. Zij keek hem met haar kille ogen roerloos aan en strekte haar armen naar hem uit. De prins voelde hoe een onweerstaanbare kracht hem voortdreef en hij stapte in het ijskoude water. De adem werd hem bijna afgesneden, maar hij liep toch door, hij kon niet anders. Het water kwam tot aan zijn heupen, het steeg hem tot de borst en reikte tot aan zijn lippen. Toen sloeg de vrouw haar armen om hem heen en trok hem pijlsnel de diepte in.

De volgende morgen was het paleis in rep en roer. De bediende, die elke ochtend het ontbijt van de prins op een gouden blad naar boven bracht, had het bed leeg gevonden. Hij luidde terstond de zilveren bel, die boven het ledikant hing, en toen de koning dit hoorde, luidde hij de grote gouden klok, die in de toren hing, en toen begonnen alle klokken in het land te luiden, want de prins was weg.

